

[Lysholt Hansen.]

får skabt deres kapital af den indlånsmasse, som bl. a. lønarbejderne hidtil har skabt.

Jeg må også sige, at jeg er forbavset over, at man tager så let på tingene, som ministeren gør det, også i relation til den økonomiske oversigt, for jeg har i hvert fald forstået, at denne oversigt er sendt ud til arbejdsmarkedet som en advarsel; den skulle bruges. Men så skal den vel også bruges af regeringen, regeringen skulle vel også drage lære af den. Her må jeg have lov til at gøre økonomiministeren opmærksom på afsnit 1, side 7, hvor der står noget meget væsentligt om spørgsmålet om, hvordan merudskrivningen i skat virker. Det står dér beskrevet, hvorledes den direkte beskatning i 1971 vil stige med 8 milliarder kr. i forhold til 1970, hvoraf dog de 3 milliarder kr. skyldes opgang i indtægtsniveauet, således at der bliver 5 milliarder kr. tilbage, der repræsenterer en egentlig forhøjelse af beskatningsniveauet, og så står der ordret:

„og det vil derefter alt andet lige virke dæmpende på det private forbrug, beløbet svarer til ca. 6 pct. af det private forbrug.“

Altså, her siges, at med denne merudskrivning i direkte skat på 5 milliarder kr. må man forvente en nedgang i det private forbrug på 6 pct. Det regner jeg med er en advarsel, det er et af formålene, i hvert fald et af regeringens formål. Men på den næste side kommer der noget totalt selvmodsigtende, for dér siger man: ja men sådan går det nok alligevel ikke; det hedder nemlig, at der ligger en meget kraftig forbrugsdæmpende virkning i det stigende beskatningsniveau, men der er grund til at vurdere virkningen på forbruget med stor forsigtighed.

Derfor må jeg spørge ministeren: hvordan vurderer regeringen det? Det kan jo ikke være sådan, at på den ene side i denne beretning vurderer man det til en nedgang i forbruget på 6 pct., og på næste side i beretningen siger man, at det gælder nok alligevel ikke. Det, vi må vide, og det, der må være betydningen af disse økonomiske over-

sigter, er, at vi får at vide, hvilke konklusioner regeringen drager af det.

Det afgørende i den nuværende situation er vel at få erkendt, at den hidtil førte politik med de meget store skatteudskrivninger og det meget store overskud på drifts- og anlægsbudgettet ikke har givet den nedsættelse i forbruget, man her taler om, og så er det, man spørger sig selv: ja men vil regeringen da fortsætte på samme måde, når det nu har vist sig, at det ikke lykkes at få forbruget ned?

At få forbruget ned er jo efter det, regeringen siger, vejen til at rette op på vores handels- og betalingsbalance; derfor må vi have gjort det klart, at regeringens politik har slået fejl i den form, man har fulgt med de meget store og stigende, i det kommende år stærkt stigende, overskud på anlægs- og driftsbudgettet og den store udskrivning af skatter ud over de nødvendige udgifter. Hvilken slutning drager regeringen? Hvad vil man gøre for at få balancen til at gå den rigtige vej? Det må vi vide.

Situationen, som den er i dag, er jo, at det faktisk på alle punkter er gået stik modsat af, hvad man regnede med fra regeringens side. Vi har ikke fået den rentenedsættelse, som ville hjælpe erhvervslivet. Vi har ikke fået den forbedring af valutabalancen, som vi bør have, når vi har en så stor international samhandel, som vi har; der har faktisk ingen stigning været i valutabeholdningen, den er i dag lavere, end da regeringen kom til magten. Derfor synes jeg nok, at økonomiministeren burde have fortalt os noget om regeringens konklusioner i stedet for sådan let at feje det af.

Regeringen er altså tilsyneladende totalt uforstående over for, at befolkningen har reageret mod den meget høje marginalbeskatning ved at sige: vi undlader opsparring, eller: vi bruger af vore penge. De, der læste B.T.s rundspørge i går hos en række erhvervsdrivende, må vist erkende, at sådan som jeg frygter, sådan reagerer befolkningen. De bruger nu, der er en stigning i forbruget op til julen på gennemgående 10 pct.